

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

24 april 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GELIJKE KANSEN

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over het General Agreement on Trade in Service (GATS)

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over animatie in rusthuizen

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen

Donderdag 24 april 2003

VOORZITTER : Mevrouw Patricia Ceysens

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.05 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over het General Agreement on Trade in Service (GATS)

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Becq tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over het General Agreement on Trade in Service (GATS).

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de voorzitter, het verbaasde me hoeveel mensen in de betogingen tegen het GATS meestapten. Ik wist toen ook nog niet zo goed waar het GATS precies voor stond. Aangezien de minister ook bevoegd is voor ontwikkelingssamenwerking, ga ik er evenwel van uit dat zij hiervan goed op de hoogte is.

Binnen de WHO worden momenteel besprekingen gevoerd. De WHO wil in verschillende fases voorzien om de diensteneconomie voor de internationale concurrentie open te stellen en om handelsbelemmeringen in de internationale regelgeving weg te werken. De discussie gaat eigenlijk over de mate waarin commerciële, marktgebonden initiatieven de dienstverlening mee mogen uitbouwen.

We gaan er steeds van uit dat de overheid de dienstverlening in handen houdt omdat het hier een universele dienstverlening betreft : iedereen moet toegang tot de dienstverlening hebben en ze moet iedereen bereiken en voor iedereen betaalbaar blijven. Dit is voor ons steeds de basis van de publieke dienstverlening geweest.

De publieke dienstverlening is op verschillende terreinen actief. Ik heb echter veel meer informatie gevonden over de electriciteits- of watervoorzieningen, die zich sowieso al wat meer in de semi-commerciële publieke sector bevinden, dan over de welzijns- of de gezondheidssector.

De meeste teksten hebben het overigens enkel over de gezondheidssector. Dit stelt me evenwel niet gerust. Op internationaal vlak slaat deze term immers vaak ook op wat wij de welzijnssector noemen. Het onderscheid tussen beide sectoren wordt niet steeds gemaakt. Mijn bekommernis is vooral gebaseerd op het feit dat de ziekenhuizen, de rusthuizen en andere vormen van dienstverlening zich bij ons reeds gedeeltelijk in de commerciële sector begeven. De vraag is in welke mate onze regelgeving internationale concurrentie toelaat.

Ik wil van de minister graag wat bijkomende informatie krijgen. Ik zou bovendien willen weten welk standpunt de Vlaamse regering met betrekking tot onze welzijns- en gezondheidssector heeft ingenomen.

Ik ben ervan overtuigd dat de minister zich bewust is van het feit dat de GATS-besprekingen zich niet tot sectorale onderhandelingen beperken. De algemene, voor alle dienstensectoren geldende regels worden ook besproken. Dit zou tot een liberalisering van al deze sectoren kunnen leiden. De vraag is uiteraard welke impact die liberalisering op de Vlaamse zorgsectoren zou kunnen hebben.

Volgt de Vlaamse regering deze onderhandelingen in de WHO op ? Welke houding houdt de Vlaamse regering er op na ten aanzien van deze commercialisering ? Zou die commercialisering tot een verstoring van het evenwicht tussen economie en welzijn en tot een kwaliteitsverlies in onze dienstverlening kunnen leiden ? Is de minister bij dit overleg betrokken ? Welk standpunt heeft de Vlaamse regering ingenomen ?

Becq

Wanneer het om de gesubsidieerde sector gaat, komt de vraag naar bijkomende middelen telkens weer opduiken. Dit geldt voor de kinderopvang, voor de ouderenzorg, voor de gehandicaptenvoorzieningen en voor alle andere initiatieven in de welzijnssector. Die bijkomende middelen moeten de kwaliteit, de toegankelijkheid en de betaalbaarheid van de diverse voorzieningen waarborgen.

Ik vraag me af of het feit dat de sector steeds weer over onvoldoende middelen blijkt te beschikken de commercialisering niet in de hand zal werken. Wie niet over voldoende middelen beschikt, zal misschien sneller geneigd zijn om zich tot de commerciële markt te wenden.

Ik vraag me af in welke mate een internationale commercialisering de kwaliteit, de toegankelijkheid en de betaalbaarheid van onze voorzieningen kan blijven garanderen. Hoewel deze besprekingen hoog boven ons hoofd worden gevoerd, kunnen ze, zeker op langere termijn, voor ons zeer concrete implicaties hebben.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, dit is een ietwat ongewone vraag om uitleg. Het is evenwel belangrijk op dit punt de vinger aan de pols te houden. Wie het over mijn bevoegdheden inzake welzijn heeft, denkt allicht niet onmiddellijk aan het GATS. Wie aan het GATS denkt, denkt in eerste instantie waarschijnlijk aan voorzieningen als het openbaar vervoer. In principe maakt de hele gezondheids- en welzijnssector deel uit van de GATS-besprekingen.

Deze besprekingen zijn uiteraard al jaren bezig. De WHO heeft drie werkgroepen opgericht. De eerste werkgroep buigt zich over de algemene classificatie van de diensten. De tweede werkgroep behandelt de interne regelgeving, bijvoorbeeld op het vlak van licentievoorwaarden, productnormen of procedures.

Er is een werkgroep voor de WHO-regels zelf – dat zijn maatregelen inzake spoedvrijwaring, subsidies en overheidsopdrachten. Die laatste werkgroep zou de meeste impact kunnen hebben op de welzijnsdiensten. Het overleg in die werkgroepen sleept reeds jaren aan. Er is een nieuwe ministeriële conferentie van de WHO in september, die zich zal beperken tot het meedelen van een stand van zaken. Het is niet waarschijnlijk dat daar beslissingen worden genomen.

De Vlaamse regering blijft op de hoogte van deze onderhandelingen via de Vlaamse vertegenwoordiging met standplaats te Brussel. Die brengt regelmatig verslag uit aan de minister en de administratie bevoegd voor buitenlands beleid, alsook aan de andere leden van de regering en de vakadministraties via de werkgroep Vlaams WHO-beleid, die door de Vlaamse regering in juni 2001 werd opgericht.

Als Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking word ik regelmatig op de hoogte gebracht door de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn en de afdeling Buitenlands Beleid buiten Europa van het departement Coördinatie over de GATS-onderhandelingen. De impact van een eventuele liberalisering van de welzijnszorg en de gezondheidszorg is momenteel nihil omdat werd afgesproken door de verschillende Belgische partners dat heel de sector gezondheidszorg en welzijnszorg buiten de GATS-akkoorden wordt gehouden.

Zelfs indien de onderhandelingen ertoe zouden leiden dat bepaalde subsectoren toch in de GATS-akkoorden worden opgenomen, dan nog blijft het standpunt dat de Vlaamse overheid volledig bevoegd moet blijven om de kwaliteitsvoorwaarden op te leggen en die te bewaken.

In de Vlaamse Gemeenschap bestaat er immers een interdepartementale WHO-werkgroep. Voor onze administratie volgt de heer Mostinckx die werkgroep op. Hij overlegt met het kabinet en woont de federale vergaderingen bij als er wordt onderhandeld over specifieke welzijns- en gezondheidsdiensten. De coördinator voor Vlaanderen bij deze onderhandelingen is de heer Tombeur.

Naar aanleiding van de WHO-conferentie in november 2001, heeft de Vlaamse regering op 5 oktober 2001 haar standpunt inzake de agenda voor nieuwe onderhandelingen bepaald. Voor de welzijns- en gezondheidsdiensten zijn die sectoren geen gewone handelsproducten. Overheden moeten bevoegd blijven om actief aan gezondheidszorg te doen en een welzijnsbeleid te voeren, gericht op armoedebestrijding en gelijke kansen. Voor beide sectoren moet het principe van de nationale behandeling gevrijwaard blijven. De nationale behandeling betekent dat diensten aangeboden door Vlaamse operatoren bepaalde rechten, bijvoorbeeld subsidiëring, hebben die niet worden toegekend aan buitenlandse dienstverleners.

Vogels

Dat betekent dat, hoewel er een grotere concurrentie mag zijn met buitenlandse diensten, de Vlaamse overheid toch een eigen beleid moet kunnen voeren met inbegrip van een bijdrage met financiële en andere instrumenten. Dat beleid moet dus een afwijking kunnen inhouden van het principe van de vrije markt met vraag en aanbod.

Daarnaast moet de Vlaamse overheid haar rol blijven spelen als toezichthouder en bewaker van kwaliteitsnormen. Ook die overheidstaken blijven mogelijk in het kader van het GATS, zelfs bij de theoretische hypothese van een volledige liberalisering met inbegrip van de nationale behandeling – de EU heeft momenteel geen aanbod bij hen ingediend. Het GATS handhaaft immers de interne regelgeving op voorwaarde dat die niet subjectief discriminerend is.

Het is mogelijk dat bij een stijgende vraag naar welzijnsdiensten de druk op de liberalisering ervan toeneemt. Dat veronderstelt dat het aanbod constant blijft of daalt. In dergelijk scenario is een internationale liberalisering precies een mogelijk instrument om dat aanbod te laten stijgen, onder de voorwaarde van bescherming en kwaliteitsbewaking.

Vermits in het GATS de ruimere markttoegang kan worden losgekoppeld van de nationale behandeling, kan de Vlaamse overheid in geval van een liberalisering van welzijnsdiensten toch haar rol als bewaker van het algemeen belang blijven spelen via een preventieve en curatieve kwaliteitscontrole, aan de hand van vergunningen, controles ter plaatse en sancties in geval van inbreuk op kwaliteitsnormen.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de minister, u zegt dat de sector niet direct betrokken is en dat als die wel betrokken zou zijn, u uw eigen kwaliteitsvolle regelgeving laat primeren om kwaliteit te garanderen. Daarvoor moet de Vlaamse regering blijven ijveren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over animatie in rusthuizen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Becq tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over animatie in rusthuizen.

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de minister, op 12 maart hebt u het over de rusthuisanimatie gehad. U hebt daarvoor bijkomende incentives gegeven, maar u had het eveneens over de omzetting van de vroegere DAC-statuten naar een geregulariseerde en gereguleerde job, waarvoor een aantal normen worden opgelegd in de rusthuizen zelf.

Vroeger was in een verplichte rusthuisanimatie van een halftijds personeelslid per 50 bewoners voorzien. Nu wordt dit een halftijds animator per 30 bewoners. Uit het persbericht van de minister blijkt tevens dat hiervoor 27,5 miljoen euro is uitgetrokken en dat in 275 bijkomende jobs zal worden voorzien.

Ik vermoed dat deze bijkomende jobs niet slaan op de personeelsleden die momenteel nog in een DAC-statuut werken en in vele gevallen onder de nieuwe regeling zullen vallen. Dit geldt uiteraard niet voor alle DAC-ers. Een aantal van de huidige DAC-ers werkt immers niet als animator, maar oefent een logistieke of ondersteunende functie uit.

Voor de manier waarop het beschikbare budget zal worden verdeeld, roept heel wat vragen op. Gaat het hier om een volledige financiering van de animatiefunctie ? Zal echt één animator per 30 bewoners worden betaald ? Zal deze betoelaging op basis van de erkenning of op basis van bijkomende verplichtingen worden toegekend ? Zullen alle huidige animatoren worden betaald of gaat het hier enkel om de 275 bijkomende tewerkstellingsplaatsen ? Hoe zal dit concreet worden geregeld ?

Een vaak weerkerend punt van kritiek betreft de vaststelling dat enkel de rusthuizen die door OCMW's en door VZW's worden beheerd, zullen worden gefinancierd. De verplichting zal nochtans voor alle rusthuizen gelden. Is deze vaststelling correct ? Op basis van welke argumenten wordt dit onderscheid gemaakt ? Het is mogelijk dat er een

Becq

gegronde reden is om enkel bepaalde rusthuizen te subsidiëren. Het lijkt me evenwel belangrijk dat dit eens duidelijk wordt toegelicht.

Ik vraag me tevens af hoe de minister 275 bijkomende jobs wil creëren en op welke manier die nieuwe animatoren aan het bestaande personeelskader zullen worden toegevoegd.

Hoewel de volgende vraag niet enkel de ouderensector betreft, zou ik hier toch ook even willen vragen wat er zal gebeuren met de mensen die momenteel in een DAC-statuut werken en niet naar de nieuwe animatiefunctie overstappen. Kan de minister hen de nodige werkzekerheid bieden? Zullen die mensen worden ontslagen? Op welke manier kunnen zij in dienst blijven? Zullen de instellingen die mensen volledig zelf moeten betalen? Kan de financiering van de animatoren de loonkost van deze mensen, indien ze in dienst blijven, op een of andere manier opvangen?

Het gaat hier eigenlijk om financiële middelen voor het personeel in een DAC-statuut. In hoeveel bijkomende middelen de minister wil voorzien, zal ik straks wel horen. Deze middelen zijn voor de openbare en voor de privé-sector bestemd. Ondertussen zitten we evenwel nog steeds met een heleboel personeelsleden in een gesco-statuut. Deze personeelsleden, die we enkel binnen de openbare besturen aantreffen, worden uiteraard nog steeds gesubsidieerd. De vraag naar hun regularisering blijft echter bestaan. Is het mogelijk al deze mensen een gelijkaardig statuut te geven?

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mevrouw de voorzitter, ik zou me willen aansluiten bij de vraag van mevrouw Becq. Ik vraag me af waarom de door een vennootschap beheerde rusthuizen niet onder de bijkomende regeling vallen. We hebben onlangs kunnen merken dat dit voor heel wat ongenoegen zorgt. Dit onderscheid zou tot de discriminatie van ongeveer 8.000 ouderen leiden. Grotendeels gaat het hier om mensen die in kleinere rustoorden verblijven. Aangezien er heel wat onbegrip heerst, lijkt het me noodzakelijk dit eens duidelijk uit te leggen.

De voorzitter : Namens de VLD-fractie zou ik me hierbij willen aansluiten. Mijn fractie betreurt de beslissing van de Vlaamse regering om een onderscheid op basis van de organisatievorm van een

rusthuis te maken. De regeling geldt blijkbaar enkel voor rusthuizen die door een OCMW of door een VZW worden beheerd en niet voor rusthuizen die door een vennootschap worden beheerd. Mijns inziens vormt dit een gevaarlijk precedent. Dit onderscheid wordt immers nergens anders gemaakt. De rusthuizen worden vooral door het Riziv gefinancierd. (*Opmerkingen van minister Mieke Vogels*)

Het gaat hier om een gevaarlijk precedent. Het VIPA financiert de infrastructuur van de rusthuizen. Hier gaat het om de werking. Als we die lijn doortrekken, zijn de privé-rusthuizen ten dode opgeschreven. Dit lijkt me geen goed denkspoor.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de voorzitter, ik wil hier nog even op reageren. Ook privé-rusthuizen kunnen kwaliteit bieden. Het VIPA heeft hier eigenlijk niets mee te maken. Niet enkel de verdeling van het beschikbare geld roept vragen op. Ik stel me ernstige vragen bij het gebrek aan kwaliteitsgaranties bij de vooropleiding van de animatoren. Ik vraag me dan ook af of de Vlaamse regering een goede beslissing heeft genomen.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, de uitvoering van het VIA-akkoord leidt her en der tot bepaalde discriminaties. Mevrouw Becq heeft hier terecht naar het reeds lang bestaande onderscheid tussen het DAC- en het gesco-statuut verwezen. Het betreft hier een ingewikkelde problematiek. Het VIA-akkoord is met de werknemers van de gesubsidieerde sector afgesloten. Een van de basisprincipes van dit akkoord is het regulariseren van de DAC-ers.

DAC-ers kunnen geen volwaardige pensioenrechten opbouwen. Gesco's bevinden zich in een heel andere positie. Een gesco heeft dezelfde rechten als andere personeelsleden. Het regulariseren van de DAC-ers is dan ook een absolute prioriteit. Het is onverantwoord dat mensen die al tien of vijftien jaar in onze welzijnszorg werken nog steeds als werklozen worden beschouwd.

De DAC-ers zijn ongelijk verspreid over de verschillende voorzieningen. Deze ongelijke verdeling is hier naar aanleiding van de kinderopvang al eens aan bod gekomen. Sommige voorzieningen beschikken over een heel aantal DAC-ers. Andere voorzieningen moeten het dan weer met weinig DAC-ers stellen. Aangezien de DAC-ers niet aan

Vogels

de hand van een bepaald diploma of een bepaalde beroepsgroep kunnen worden gecatalogeerd is het niet zo makkelijk om hun statuut in de regelgeving inzake tewerkstelling om te zetten.

De vraag is natuurlijk wat de Vlaamse overheid in de toekomst precies zal subsidiëren. Na lange besprekingen is het VIA-akkoord door de Vlaamse regering, de gesubsidieerde werkgeverskoepels en de vakbonden ondertekend. Uiteindelijk is besloten de beschikbare middelen voor een volwaardige financiering van de animatiefunctie in rusthuizen aan te wenden.

Momenteel is de aanwezigheid van een halftijdse animator per 50 bewoners een erkenningsvereiste voor elk rusthuis. Tot op heden worden de rusthuizen voor de aanwerving van die animatoren niet gesubsidieerd. Dit geldt voor alle rusthuizen. Op dit vlak wordt geen onderscheid gemaakt tussen de openbare, de gesubsidieerde en de privé-sector. Het VIA-akkoord houdt in dat de bijkomende middelen zullen worden gebruikt om de animatiefunctie op termijn volledig te subsidiëren. In dit geval gaat het om een halftijdse animator per 30 bewoners.

Om geen bijkomende discriminatie in het leven te roepen, is besloten om de openbare sector bij deze nieuwe regeling te betrekken. In de poetshulp is dit niet gebeurd en worden enkel de DAC-ers in de gesubsidieerde sector geregulariseerd. Het spreekt vanzelf dat deze beslissing in de openbare sector niet gunstig wordt onthaald. De Vlaamse regering heeft er dan ook op aangedrongen om dit tevens voor de animatoren in de OCMW-rusthuizen te laten gelden.

De onderhandelaars waren evenwel niet bereid om deze regeling tevens voor de commerciële rusthuizen te laten gelden. De onderhandelaars beschouwden de beschikbare middelen als hun geld. Dit geld was immers bestemd voor de regularisering van de DAC-ers. In de commerciële rusthuizen zijn er nooit DAC-ers geweest. Indien we deze regeling ook voor de commerciële rusthuizen zouden laten gelden, zou de spoeling overigens te dun worden. Het is op dit moment gewoonweg onmogelijk om de commerciële rusthuizen hierbij te betrekken.

Uit juridisch onderzoek is gebleken dat we dit onderscheid kunnen maken. Politiek ligt dit een stuk moeilijker. De Vlaamse regering, die niet gelukkig is met de genomen beslissing, vindt dat we dit als

een overgangsmaatregel moeten beschouwen. Op termijn wil de Vlaamse regering een volledige gelijkschakeling, met inbegrip van de commerciële sector, realiseren.

De gehanteerde termijn is een gevolg van de beslissing om de norm op een halftijdse animator per 30 bewoners te leggen. De Vlaamse overheid zal al deze animatoren financieren. Dit zal evenwel niet helemaal vanaf 1 juli 2003 gebeuren. De nieuwe financieringsregeling zal stapsgewijs worden ingevoerd.

Momenteel wordt de animatiefunctie vaak door DAC-ers waargenomen. Zodra die mensen verdwijnen, komt hun aandeel in de financieringsstroom weer in de pot terecht. Vanuit die pot zal de animatiefunctie stelselmatig volledig worden betaald.

Dit proces zal een verhoging van de beschikbare middelen vergen. De VIA-middelen zullen niet volstaan om alle animatoren te financieren. De VIA-middelen zijn namelijk op. Om de commerciële rusthuizen de nodige perspectieven te bieden, zullen op termijn bijkomende middelen moeten worden vrijgemaakt. De bestaande discriminatie kan juridisch wel worden gestaafd, maar kan politiek niet worden verdedigd.

Indien we commerciële rusthuizen toelaten, moeten we ze inzake subsidiëring op dezelfde manier behandelen als alle andere rusthuizen. De Vlaamse regering is het hierover eens. In het kader van het VIA-akkoord beschikt de Vlaamse regering evenwel niet over voldoende middelen om dit voorstellen nu reeds in de praktijk te brengen.

Op basis van de thans geldende personeelsnormen moet elk rusthuis momenteel over een halftijdse animator per 50 bewoners beschikken. De officiële benaming van deze functie is overigens 'deskundige in animatie en activatie'. Op dit ogenblik gaat het om 670 voltijdse personeelsleden. De invoering van de nieuwe norm zal dit aantal tot 944,75 doen stijgen. Dit komt neer op een aangroei met 274,75 voltijdse equivalenten.

Het subsidiebesluit stelt dat de subsidiëring van personeelsleden die vroeger in een DAC-statuut werkten, behouden blijft voor personeelsleden die op 1 januari 2003 als DAC-er in een rusthuis actief waren. Dit staat los van de functie die de DAC-er in dat rusthuis uitoefende.

Het subsidiebesluit voorziet tevens in een uitdovingscenario. Wanneer een personeelslid dat vroe-

Vogels

ger in een DAC-statuut werkte na 1 januari 2003 zijn arbeidsduur definitief vermindert of uit dienst treedt, komt zijn arbeidsplaats niet meer voor subsidiëring in aanmerking. Deze middelen komen weer in de algemene pot van de Vlaamse overheid terecht. Op die manier zal de financiering van de animatiefunctie stelselmatig worden opgebouwd.

Ik wil hier ook nog even ingaan op de problematiek van de gesco's. De werkgevers zijn vragende partij om de gesco's te regulariseren. Een dergelijke regularisering zou immers inhouden dat de Vlaamse overheid de volledige loonkost van deze werknemers overneemt. Voor de lokale besturen zou dit een ernstige besparing betekenen. De Vlaamse regering wil de gesco's regulariseren. Zolang de gesco-middelen zich op het federale niveau bevinden, kan die regularisering evenwel niet worden doorgevoerd. De DAC-middelen zijn al naar het Vlaams niveau overgeheveld. De Vlaamse overheid is evenwel niet in staat de kosten van de regularisering van alle gesco's zelf te dragen.

Er is nog een tweede probleem. De gesco's zijn op basis van een soort contingentering aan de lokale besturen toegekend. Sommige gemeenten beschikken over een groot contingent. Andere gemeenten moeten het met een paar gesco's stellen. Dit is in feite een ernstige discriminatie tussen de Vlaamse gemeenten.

Bovendien kunnen de gemeenten zelf kiezen hoe ze de toegewezen gesco's inzetten. Indien we de gesco's in de poetshulp regulariseren, zal dit onvermijdelijk een domino-effect teweegbrengen. Iedereen zal zich afvragen waarom de gesco's in de andere voorzieningen niet worden geregulariseerd. Deze problematiek is met andere woorden veel complexer dan het regulariseren van de DAC-ers in de welzijns- en de gezondheidssector.

Tot slot wil ik nog even reageren op de woorden van mevrouw Van Cleuvenbergen. In het kader van de uitvoering van het besluit van de Vlaamse regering zullen nog onderhandelingen met de sector over de kwalificatievereisten voor de animatiefunctie worden gevoerd. Het is de bedoeling een aantal kwaliteitseisen te stellen. Het is tevens de bedoeling de bestaande opleiding hierbij te betrekken en op dit vlak een zekere erkenning te bieden. Deze onderhandelingen met de sector moeten evenwel nog worden gevoerd.

Momenteel wordt het DAC-statuut afgebouwd en ontvangen de animatoren een bijkomende finan-

ciëring. De overheid moet rekening houden met de sector en mag de lat niet plots te hoog leggen. Het is zeker niet de bedoeling de sector op kosten te jagen.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : De minister heeft verklaard dat de animatiefunctie belangrijk is en volledig door de Vlaamse overheid moet worden gefinancierd. Ik vraag me evenwel af over welke concrete cijfers het hier gaat. Hoeveel geld was vroeger voor de DAC-ers in deze sector bestemd ? Hoeveel zal aan dit bedrag worden toegevoegd ?

Minister Mieke Vogels : Zoals iedereen weet, is het VIA-akkoord nog in Belgische frank afgesloten. Voor de DAC-ers is indertijd 650 miljoen frank uitgetrokken. Voor de bijkomende jobcreatie is hieraan 500 miljoen frank toegevoegd.

Mevrouw Sonja Becq : Dit bedrag van 650 miljoen frank was vroeger voor de DAC-ers in de rusthuizen bestemd. Die DAC-ers werkten voornamelijk voor VZW's. Nu moet dit bedrag ook over de OCMW-rusthuizen worden verdeeld. Dit houdt al een verdunning van de spoeling in. Om de spoeling niet te dun te maken, is besloten de commerciële rusthuizen buiten beschouwing te laten. Klopt het dat de Vlaamse regering de commerciële rusthuizen op termijn op een gelijkaardige manier wil financieren ?

Alle animatoren in de OCMW-rusthuizen zullen worden gefinancierd. De gesco's blijven evenwel bestaan. Een OCMW kan uiteraard besluiten een gesco die tot op heden een animatiefunctie uitoefende een andere taak toe te bedelen. Als ik het goed begrijp, zou dit OCMW bijgevolg een gesco in dienst kunnen houden en een gesubsidieerd animator kunnen aanwerven.

Minister Mieke Vogels : Dat klopt. Het gesco-dossier zit vol discriminaties. Sommige gemeenten beschikken over zeer veel gesco's. De gesco's zijn in het verleden nooit op een eerlijke manier verdeeld. De verdeling is nooit op regels gebaseerd. De gemeenten zijn evenwel autonoom bevoegd voor het takenpakket van hun gesco's. Een gemeentebestuur kan bijgevolg beslissen een gesco die als animator in een rusthuis werkt plots in de poetshulp in te schakelen.

Eigenlijk betekent dit dat de openbare rusthuizen een voordeel op de privé-rusthuizen hebben. Dit voordeel kan als een compensatie voor de discriminatie in de thuiszorg worden beschouwd. Tenslotte

Vogels

wordt de poetshulp in de gesubsidieerde sector wel en in de openbare sector niet gesubsidieerd. We moeten die discriminaties op termijn allemaal uitvlakken. Sommige VZW's hadden 14 DAC'ers, andere hadden er geen. We hebben dat overgeërfd.

Mevrouw Sonja Becq : De instellingen hebben veel tijd, energie en middelen geïnvesteerd in het personeel. Het ging meestal om laaggeschoolden. Dat geldt zowel voor gesco's als voor DAC'ers. DAC-statuten die niet onder de animatiefunctie vallen, doven uit, maar ze worden volledig gefinancierd door de instelling.

Minister Mieke Vogels : DAC'ers werden betaald als DAC'ers, maar nu worden ze betaald als volwaardige werknemers. Ze worden gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap. Dat is de essentie van de DAC-regularisatie. We proberen dat nu in de regelgeving in te passen.

Ik werd talloze keren geïnterpelleerd over de kinderopvang. Daar werken we met een periode tot 2005. Men verwijt me nu dat dit niet kan. We doen dat niet in de welzijnssector. Mensen die daar al 10 of 15 jaar werken, kunnen er hun carrière beëindigen. Daarna vloeien de middelen naar een DAC-pot en worden ze gebruikt voor de animatie.

Mevrouw Sonja Becq : Er zal dus bijkomend geld nodig zijn voor een gelijkschakeling. Die DAC-pot zal niet voldoende zijn.

Minister Mieke Vogels : Om alle historisch gegroeide discriminaties in de sector weg te werken, zal nog veel geld nodig zijn.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 10.43 uur.*
